

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solt: 20 céntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Teléfono 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Tots diem: Fa uns anys que el treball manca i a cada un que passa o millor dit, cada dia que passa, s'accentua més.

Ajuntem a nostre arbitri o sia enganyant-nos sapiguent-ho, una munió de causes perquè així sigui o continuï tenint en el fons de cada ú de nosaltres el pensament i visió clara de que bastaria arrancar com a una planta, l'egoïsme que ens domina perquè tinguéssim el problema solucionat.

Una de les conquestes que nosaltres diem «més belles conquestes de l'home», la democràcia i que creiem o pensem o volem creure que existeix, realment, solament la coneixem de nom. Pels fets, hem de convenir, que si existeix i és notable, és per llur absència de la pràctica corrent.

Primer posem el «jo» que no el «nosaltres». Cada ú formem part d'un engranatge amb nostres conveniències, o sia, cada ú obra pel que pugui reportar-li de benefici. Sinó, pensem si abans d'adoptar una resolució no sospesem el bó i el dolent que pot resultar.

Fem lleis i ens plau dir que tots som iguals davant d'elles i en la realitat pura i seca, tots estem convençuts, perquè es comprova a cada pas, de que està molt bé dir-ho, però conformes de que no és així.

Tots diem que tenim uns drets que són sagrats i tatxem de tirans i altres coses, als que tracten de privar-nos-els. Igual d'uns deures els quals estem perfectament percatats que hem de complir. I no obstant, no obeïm ni una cosa ni l'altra.

El capital sap que és completament inútil sense el treball; a la recíproca, el treball, no és possible sense el capital. Almenys en el present. I capital i treball perden el temps en discussions d'efectes problemàtics, precisament perquè estan viciats per l'egoïsme que engendra l'odi.

Els governs parlen i tornen a parlar un dia i altre, de que de la manera que es va, no és possible persistir-hi per ésser ruinós. I no obstant, hi segueixen, a pesar de la major cultura, que per raó hauria de donar l'exemple, i en lloc d'ésser així, es manca, encobertament o no, al mateix que pregonen.

Sabem que vivim en una època podrida, depravada i dissoluta—conversa corrent—i res fem per posar-hi esmena.

Cridem tots els dies que els temps són difícils i no és possible cobrir les obligacions contretes, i no obstant, res fem per no passar del just límit.

Es viu de miracle. O el que és igual, vivim uns a costa dels altres. L'immens engranatge va voltant mancat del lubricant que necessita i d'aquí vénen els desperfectes que molt sovint s'han d'apanyar.

Ara bé; sabem tot això i moltes coses més. Perquè no extirpar de socarrel aquesta enfermetat fatal? Dubtarem de que estan en les mans de cada un de nosaltres, en la ma de tots? No és possible solucionar-ho? Veritat que si es presenta un perill greu, molt bé ens ens en allunyem o donem un rodeix per tal d'escabullir-lo?

La ignorància és atrevida, però l'assumpte és clar. Una de dues: O som dolents, o som ignorants a pesar de la cultura que presumim o civilització que ostentem.

Tèdrica i pràcticament, no és qüestió irresoluble. El que manca són ganes de fer-ho. L'atur forçós existeix perquè es vol. Ara, abans, després i sempre. Capital estancat, riquesa improductiva i per consegüent, fam i misèria.

Total. Àmplia comprensió i respecte mutu. Menys engany i un xic més d'honor a la paraula i recordar que un dels dóns més preuats tindria d'ésser el de que som homes.

- Dóna pa al que té fam.
- Dóna beure al que té sed.
- Ensenya a l'ignorant.
- Comprèn al que no sap expressar-se.
- I pensem que tots som germans.

FERRAN VIGIA

L'aplec de Sant Marc

El diumenge abans de l'esmentat SANT, baixaven a la vil·la tots els joves de Fanals de Munt, Els Vilars i llur rodalia a ballar en nostres balls de dies festius; però amb el doble fi de contractar la nostra Orquestra i una volta realitzada dita comissió, anunciaven en el propi ball, l'estat oficial de la festa.

Era cosa sabuda de què en la tarda de dit diumenge, una volta l'Orquestra estava compromesa el cornetí del panxa-content d'en PEYA amb un reguitzell d'estridents notes com si fórem transportats en un camp de maniobres militars, anunciava la presentació del «Cap de colla» de tots aquells joves vinguts exprofès, que amb un breu parlament tan lacònic com senzill anunciava la Festa i convidava a la joventut i veïns de nostra vil·la a disfrutar de la mateixa.

Des d'aquell moment l'interès de tota la joventut calongina anava en augment fins prendre un estat de febril impaciència, pensant en poder anar de parella els joves amb les jovincelles de llur predilecció i les noies d'igual modo en sentit contrari.

Era el tema predilecte de la setmana, en fàbriques i reunions de les vetllades, els nous contractes que s'esdevindrien formats en diada tan propícia i escaient.

En «Met Silu» i en «Lies» de l'Illa, començaven a endegar llurs mobles de campanya respectius i llogar el carro que amb penes i treballs podia arribar fins a la plaça de SANT MARC, lloc tan elevat com faltat de bons camins i que era indispensable portar-hi cada un d'ells, dos o tres taules, unes quantes cadires, cassoles, plats, una regular bota de vi i diferents atuells, licors, cafè i bona provisió de butifarres, carn de distintes classes i bon peix.

El «SANT» reclamava poguessin atipar-se bé, tots quants commemoraven llur excel·lència en tal diada i així se proveïen convenientment els dits «Met Silu» i «Lies» de l'Illa.

La qüestió era poder proporció

nar uns bons i abundoses «piscoïabis» als joves i demés, que siguent un poquet llaminerots i no volguent la molèstia de fer seguir el «senatxo» quedarien una vegada haver ballat unes quantes sardanes, en condició de reposar forces per acabar el programa del dia sens defalliment ni cansanci.

Què n'eren de llargs els dies a transcòrrer fins arribar el de la festa: les noies, la majoria estrenaven un davantal blanc i indispensablement unes espadenyas també del mateix color.

En arribar a les dotze del dia de SANT MARC, en les pròpies portes de les fàbriques i en sortint del treball, ja es formaven les reunions preliminars per acordar l'hora de marxa.

Els joves després de dinar anaven a prendre cafè, en particular al CASINO, i allà és formaven les grans colles que en arribar la una i mitja oles dues, com a més tard; emprenien la marxa entre crits, rialles, cançons o abundant xerrameca.

Al propi temps sortia l'Orquestra amb espadenyas flamants i llurs instruments al costat per fer la marxa «un xic a peu i un xic caminant». El contrabaix per ésser un moble d'impediment extraordinari, solien encarregar llur trasllat a qualsevolga de les primeres figures de provada intel·ligència de la vil·la amb musculatura a prova per el cas.

Mares i filles empolistrades convenientment també feien cap, al propi temps; en igual direcció, perquè pel llarg camí era qüestió d'anar flirtejant la joventut d'ambdós sexes; per ells es feia la festa.

A l'entorn de les 3 era quan s'arribava allí dalt després d'haver invertit una horeta en el camí, entre les molèsties d'un ardent sol i inconveniències de terrenys bastant accidentats i corriols poc afrassats.

En arribar a la plaça, era de primer entuvi saludar se amb el jovent de la Platja d'Aro i Fanals, com a veïns i components del tradicional aplec. Després de dites salutacions

i reposar una estoneta, la primera feina consistia en anar a fer un passeig fins a can MONER, distància d'uns cinc minuts de dita plaça, i seguidament l'Orquestra començava a entonar la primera de les tres sardanes, que es tocaven abans de berenar.

Com que dites sardanes n'eren la mitja part, seguidament s'escampaven per entre el bosc a la recerca de lloc apropiat per descansar i acomodar-se, tot reposant forces per mitjà de l'estòmac.

En Met Silu i l'Elies entraven en llur moment d'activitat ben vista i profitosa, perquè en poc rato quan tenien disponible a bon preu i pagat a la vista, ho despatxaven sens reclamacions que no foren les de que donaven poca quantitat per la gana que quedava fora de programa.

En poc espai de temps quedava liquidat tot lo referent a menjar, sols quedava per entretenir-se i passar l'estona el líquid que abundantament estava preparat en els ressiipients en espera d'ésser buidats. També se'n feia un despatx més que regular, per quina causa sempre n'hi havien que quedaven amb cara de llàstima i altres que els hi donava per fer discursos o cantar desafortadament.

Per entre el bosc era bonic de contemplar un seguit d'ampolles, carabasses, botelles i càntirs a través dels quals, una munió de persones convertides en Astròlegs momentanis, es dedicaven a contemplar els astres en plena tarda.

Esgotades totes les provisions, no tardava en sentir-se de nou el refilet del fluviol, anunciant la fi del berenar, i el principi de la segona part del ball—indispensable per acabar aquest jorn, en previsió de no tenir que baixar d'aquelles muntanyes en plena nit.

En passant d'aquest moment el ritme de la festa era ja molt més viu i adelerat. El combustible acomodat en les calderes, espontàniament convidava a la major vivacitat de moviments. Eren una munió de centrals elèctriques que espargien un dinamisme a tota ponderació.

I venia la fi de les ballades com

En Cisco i la Pona

Què tal Pona, que tal, com et trobes? Ja t'ha passat la cara d'oca?

—No siguis d'aquesta manera home. Recorda't que vaig tenir d'esmenar-te l'altre dia. No es diu la cara d'oca. Es diu la carioca o la gripia que és igual.

—Com has dit? La gripia? Ai, ai, quin nom més estrany. No recordo d'haver-lo llegit en cap diccionari.

Això que acabes de dir deu ser-ne alguna cosa de missa. És ben clar. Has dit diccionari; i bé, sí; diccionari, confessorari, devocionari, tot, tot sona el mateix.

—Per Déu, Pona. Diccionari no és res del que et penses. És senzillament un llibre molt atapaït de lletra que segons diuen s'hi troben totes les paraules del món.

—Si noi que deu siguer-ne de gros.

—Deixant això, suposo em portaràs un bon recull d'endevinalles després de tants dies de fer festa.

—Festa, festa. Fes-te càrrec que, com ja saps, he estat malalta i no m'ha estat possible enterar-me, per aquest motiu, es pot dir de res. Mira, la ingratitude és molt gran en

aquest món. Figura't que a casa ningú no et porta una trista nova. Si alguna cosa vols sapiguer, tens d'espabilar-te. No es pot estar malalt sinó per pura necessitat.

—Bueno, alguna cosa bé deus portar-la.

—Poca, molt poca. Estàs preparat? Doncs a veure si encertes aquesta:

Del costat de tramontana ve sovint un cert xicot.
Busca serres en la plana?
Convinguem que amb temps i manya serres o serra per campanya an trobarà en aquest lloc.

—Sembla un xic intrinquillat tot això. Ara recordo. De les que vas deixar el darrer dia, una encara no n'he tret l'aigua clara.

—No l'has endevinada? I quina és?

—Aquella que comença—Pepeta li diuen a ella.

—Ni falta que et fa. No t'hi capfiquis perquè hi ha hagut novetat.

—Se'ls hi ha estrellat l'auto, potser?

—Alguna cosa d'aquestes, però vaja tot s'arreglarà.

—I el Quirse, ja està bó? Aquell

dia que vaig venir a veure't, a casa em digueren que també estava malalt.

—Crec que sí que està bó, perquè ahir vaig trobar al seu noi i jo que li pregunto: Es trova ja millor el teu pare? I ell que em fa:—Ja ho crec. Figura't que ahir ja va poder donar una pallissa a la meua mare.

—Diantre de Quirse; no pot curar. I bé, no portes cap més novetat, Pona?

—Alguna cosa més, encara que poc. Ara que recordo. Saps el Director de LA VEU DE CALONGE? Doncs ens han dit que ja és un fet amb la Pepeta.

—Prometatge?

—Per ara, prometatge. Per acabar, rumia aquest altre:

Un Joan que és molt ben plantat i que viu apartat de la vila, per més senyes en té muntat un molí, que de tard en tard de pinyols n'aixafa una pila, amb una serra s'ha fixat segons sembla, molt aixerida, i pel que hem experimentat ella també el fa bon posat. És la Primavera que els crida?

—Tal vegada — diu el Cisco — Gaia Primavera. La de l'escampall de bon temps a dojo. Sava nova portes en els teus dintres per a repartir-la bonament a les plantes i als cors. Benhaurada tu, que ens ofrenes jorns curulls de fragàncies de les diversitats de plantes en flor, flor que més tard esdevindran preuats fruits. I tot per obra teva.

Primavera. Passarel·la que salves la distància que separa del cru hivern al xafagós estiu. Admiro la teva obra, obra de bellesa que fas reviure els morts en apariència. Amb la teva obra, les plantes cluques durant l'hivernada, rebroten novament, oferint-nos aquest bé de Déu de flors que donen vida a tot i a tothom. Tots ens sentim més joves en aquest curt espai de l'any. Ets la poesia de la vida que amb el teu pas triomfal, deixes enrera la prosa maleïda propensa sempre amb el seu fred a segar traïdorament alguna que altra vida. Be-

lo més natural del món, acomiadant-se els amics de la Platja i Fanals amb els de casa nostra per fins l'any següent començant la desfilada d'aquella estupenda reunió, pels diferents caminets que com a reguerons van i surten de dita explanada coneguda per SANT MARC.

Altra volta és indispensable prendre el tranvia espartenyal i fer via de retorn, però amb el màxim i desitjat encís de poder arribar a temps els moments es feien greus i engunosos per no ser víctimes d'altres competidors. La qüestió era prendre casi per assalt les posicions i així es realitzava.

Els joves anaven sol·licitant lloc to al costat de les preferides del

seu encís i elles més que satisfetes compartien els petits caminets d'aquelles estribacions amb llurs acompanyants anant-se acostant fins a fer dels dos un sol ram de dues flors de joventut.

Aquells colomets anaven baixant per corriols i caminets atravesant les propietats de càn Moner, Mas Rós, càl Secretari, Mas Vilà i Mas Rosseyó, tot enfosquant-se el firmament, per arribar a càn Sicars negra nit i allà començar el *desfile* general; si bé, les *parejes* continuaven hasta que els complacents jovincels acompanyaven a llurs cases les estimades que des d'aquell moment prenien el lloc de promeses.

TIRS

nhaurada sies amb tot l'esplendor que t'envolta.

I la Pona que estava extasiada escoltant a el Cisco, no poguent més, esclata; i entre plorosa i riallera diu:

—Si Cisco, tens raó; tota la raó. Jo també com tu, l'admiro. És el temps esplèndid que Mare Naturala ens obsequia després de les llargues nits, per fortuna, ja passades. Tots el sentim aquest bon temps. Tots la fruim aquesta petita part que ens ha estat reservada. Aquesta part que és ben nostra, que no hi ha qui ens la discuteixi ni que ens la pugui prendre. D'altres coses s'escatimen: una herència, un favor, fins la llibertat, però això, no; tots en tenim el trosset nostre. Els cors s'obren de bat a bat en aquests jorns per donar-hi cabuda a l'explosió d'aquest sentit que en diuen estimació.

Que n'és de bonica la vida. Els ocells amb ses cantades sembla que riguin també; i els seus cants, que són cants de victòria per haver enfonsat una vegada més aquell temps dels pesombres, canten i xisclen tot cercant parella, els que encara no en tenen—parella que donarà forçosament el fruit desitjat, fruit d'estimació, el més pur.

—I que bé t'has explicat Cisco, no semblaves el mateix avui.

—A l'igual que tu. I és que no som nosaltres els que parlem, és ella, són rebrots del bon temps el que fan sortir les paraules fencades dintre nostre durant tant temps.

—Pona, amiga Pona, avui acabarem molt tristos.

—I que hi fa. No sempre tenim de parlar de broma. No hi és per demés de tant en tant una petita part en sèrio.

—Però aquesta vegada ho hem agafat un xic a la valenta.

—Cisco a reveure. I que estic contenta avui!

—De què?

—De tot això que hem parlat. I tu no n'estàs de content?

—No sé si és alegria o el que és, però també em sento una cosa estranya. Ves Pona; no facis tard. Adéu.

—Adéu.

X.

PLANA INFANTIL

Els ocells

Oh primavera formosa
Que ja tornes a ésser aquí
Oh ocells de bon matí
Canteu amb veu joiosa.

Els ocells fan els seus nius
En els pins i els roures
I tots comencen a moure's
Més que quan no tenen nius

Pel Maig els ocells ja neixen
I piulen arraulidets
Perquè estan un poc freds
I els seus pares els deixen.

Les mares estan joioses
Que no ho poden estar més
Perquè tenint altres fillets
Sembla que són més formoses

Els ocells quan són grossets
Abandonen els seus nius
I els pares no estan tant jolius
Perquè no veuen sos fillets.

Oh primavera formosa
Que ara ens has deixat
Torna ben aviat
Fent-nos la vida joiosa.

JOSEP GENDRAU

★ ★ ★

Observacions Meteorològiques

ABRIL

Dia	3—32'4	litres	per	m. ²
»	23— 3'2	»	»	»
»	24— 7'8	»	»	»
»	25— 0'7	»	»	»
»	26— 2'8	»	»	»

46'9 litres d'aigua per
m.² caiguts durant el mes
d'Abril.

Escola de Nois
de Calonge

Anècdota

Frederic el Gran, tenia la costum de què sempre que tenia un soldat nou-vingut, li feia les següents preguntes:

Quants anys tens? Des de quan estàs a mon servei? Rebs la paga i l'habillament com tu desitjaves?

Un dia, Francesc demanà per entrar en el regiment dels guàrdies i l'acceptaren al moment. Son capità el previngué dient-li que el Rei l'interrogaria i que aprengues de memòria les tres respostes que devia contestar. Se les va aprendre i l'endemà Frederic les hi preguntà; però començà per la segona qüestió i li demanà:

—Quant temps fa que tu estàs a a mon servei?

—Vint i un anys—respongué e soldat.

El Rei, adonant-se de la seva juvenesa, li digué amb aire de sorpresa:

—Quants anys tens, doncs?

—Un any, senyor.

El Rei llavors s'encarà i li cridà:
—És que un dels dos hem perdut el seny?

El soldat prengué aqueixos mots per la tercera qüestió i li respongué amb fermesa:

—L'un i l'altre, senyor, per servir a vostra Majestat.

MARIA S. MESTRES

Passat per la censura

Extractes d'acords de l'Ajuntament

Sessió del 4 d'Abril del 1935

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Autoritzar al Sr. Rafel Llorens per portar a cap les obres d'arranjament de la seva casa del carrer de Pi i Margall amb la condició de posar voreres al front de la casa.—Aprovar la factura de 36 pessetes per impresos de la casa Vives.—Concedir les obres de la reconstrucció de la paret de «cân Xifró» al Sr. Maximilià Mesres per l'import de 2.345 pessetes per ésser el Cap d'Obres que més ha rebaixat del tipus de subhasta.—Concedir les obres de la passera de Cabanyes als Srs. Parés Viladesau i Sayeras pel preu total de 1.851 pessetes.—Aprovar els ingressos i pagaments corresponents al mes de març.—Restar assabentats de que al final del primer trimestre l'existència en caixa era de 31.115'92 ptas.. — Quedar-se l'Ajuntament amb 542 segells pro-infància.—Aprovar per unanimitat els comptes corresponents a 1934 en virtut de no haver-se formulat cap reclamació, siguent aquesta aprovació provisional. Prorrogar fins al final de l'any l'arrendament de llocs públics.—Interessar l'aixamplament de la carretera de Romanyà així com l'enquitranament de la carretera d'ací de Calonge.—Presentada pel Conseller Sr. Barti una proposició en el sentit de que tinguent en compte que el càrrec del Alcalde porta en sí una pèrdua de temps de almenys de tres hores diàries i que això suposa sempre mengua en el treball del que hagi de desempeñar el càrrec, i a fi de que això no succeeixi proposa l'abonament amb càrrec als fons municipals de tres hores de jornal, sempre que l'Alcalde sigui un treballador o petit menestral. Absentat el senyor Alcalde per afectar-lo i posada a discussió l'esmentada proposta, prèvia llarga discussió és aprovada per unanimitat, amb la única salvetat feta pel

senyor Agustí que creia millor haver esperat en una altra sessió.—Autortitzar al senyor Albertí per corregir l'aigua que passa al mig del carrer de Puigtavell.

Sessió extraordinària del 13 Abril

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior, prèvies unes explicacions donades al senyor Agustí.—Restar assabentats de l'escrit del senyor Alcalde pel que renuncia als beneficis atorgats per l'acord pres en la sessió anterior i fent constar en acta l'agraïment de la Corporació envers el seu Alcalde En Pere Caner i Rotllant pel seu alt altruisme.—Desestimar la instància de la senyora Pallí respecte a la reserva que fa d'ésser seva la pedra de la paret a enderrocar de «Can Xifró» i oferta que fa de que la donarà si l'Ajuntament modifica el contracte signat amb ella en el sentit de respondre-li de dita paret pel plaç de deu anys, si bé fent-li present que l'Ajuntament vetllarà constantment per la bona construcció i consistència de dita paret.—Resoldre el concurs sobre provisió del càrrec de Recaptador municipal dels impostos i arbitris municipals a favor de l'únic sol·licitant senyor N'Enric Canada i Cros.

Sessió del 20 d'Abril

(2.ª convocatòria)

S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Autoritzar al senyor Barti per atorgar permís al senyor Agustí sobre obres en la casa de Na Cecília Albertí si ho creu ajustat al que ha d'ésser.—Subvencionar a la Quinta de Salut «La Aliança» a raó de 20 pessetes anyals per funcionari a fi de que aquests puguin disfrutar dels beneficis de dit establiment benèfic, en tant no s'acordi el contrari.—Vista la queixa formulada pel senyor Francesc Hospital sobre raons en l'Escorxador, donar ordres terminants al guarda

del mateix senyor Joan Descaire perquè eviti en el successiu fets semblants.—Atorgar permís al senyor Joan Bassas, en nom de la seva senyora, per reformar la façana de la casa.—Aprovar els extractes d'acords corresponents al primer trimestre.—Deixar sobre la taula la Memòria corresponent a 1934 redactada per Secretaria a fi de resoldre-la en altra sessió.

REGISTRE CIVIL

Naixements

Antònia Peralta Sánchez, filla de Joan i Maria—Josep Fàbrega Corp, fill de Josep i Dolors—Pietat Agustí Calvet, filla de Vicenç i Emèrida—Jordi Agustí Miquel, fill de Pere i Presentació.

Defuncions

Nicolau Pallí Puig, de 73 anys—Emília Payet Roura, de 35—Engràcia Fonalleras Roqué, de 67.

Cercant tema

Situat fa estona, immòvil, en el meu «bureau», amb unes quartetes en blanc sobre el carpet, he intentat mantes vegades violar la blancor del paper amb unes inspirades ratlles trameses del meu expremut cervell, mitjançant la negror de la tinta que gita la meva flamant estilogràfica. Però, endebades; la inspiració està absent. La meva mà, inquieta, enarbora l'estilo a punt de fuserllar el paper i resta, obedient, immovible per la ineficàcia dels meus esforços en trobar çó que busco fa estona. Tema. De cop i volta recordo que tinc un cigarret de paper que algú ha tingut la bona idea de regalar-me i l'encenc seguidament per veure'm voltat del fum que surt amb suavitat, prenent formes nuvoloses, espirals amb unes sentors

que embriaguen... tabac dolç, tabac inspirador, tabac de franc que és el millor! I sens dar-me'n compte m'entra una inspiració que pressento profunda i abundosa i oh miraclel per acabar de fer el pes sento una música de piano que amb sentimentalisme em fa oír les harmonies excel·sels del «Danuvio Azul». Qui sap, penso jo si aquesta dolça música serà executada per unes fines mans d'una formosa damisel·la; i ja me la figuro com una fada, com una ninfa... com una... què sé jo! ja m'enredo.

Estic un moment abstret contemplant el fum del meu cigarret i oint les melodies de «Danuvio Azul» i sembla que m'hi breçolejo. I va vinguent la inspiració.

I amb aquests pensaments, veig unes roses que tinc en remull damunt la taula que delicadament les ha posades aquest matí la meua enamorada i aquestes roses em proporcionen uns pensaments i això augmenta encara el meu entusiasme. Decididament estic disposat a escriure. Miro les quartetes que resten encara blanques, pures, inviolades, honrades goso dir-ne i m'admira la seva blancor i honradesa. Quasi que me'n desdiria de tocar-les; però no, que estic inspirat i les necessito! No és cap pecat aquesta violació! Al contrari, per això són fetes... i endinso el pensament en l'inspiració, mig-tanco els ulls, expremo un xic el cervellet i.. que passa? em trobo sol, ha fugit quelcom! Torno en sí paro atenció i oh dissort! ha fugit la música, ja no s'oieix el piano, miro el cigar i ja no existeix, ni un nuvolet de fum sura al meu voltant (i pensar que no en tinc un altre).

Al meu davant les roses s'han desfullat, ja no tenen aigua, i m'he sentit pres d'una buidó de sentits que fins a ara retenia per l'inspiració i com qui bufa la flama d'una cerilla, buff... s'ha apagat tot, ja no queda res i jo mateix em sorprenco d'aquesta metamòrfosi que sofreix el meu magí.

Què ha passat? Ràpidament miro el rellotge i em convenço de que el que ha passat es el temps sens dar-me'n compte. Pobre de mi! si fins

la tinta s'ha assecat dins l'estilogràfica. Adéu inspiració. Altra volta estic com abans de començar, encara que viritablement no he començat res. I pensar que aquest vespre a les nou vindrà en pes tot el cos de Redacció i no tindrè res fet. Ja em sembla que sento que em pregunten:

—I vostè, que porta?

—Res. No he trobat tema, tindrè de respondre.

Quines rialles esclafiran! No trobar tema! Quina excusa! Si de tema no en manca per escriure coses de

Calonge. No passa res al poble que dongui tema?—diran.

Es clar, es clar i tindran raó. Veieu, no hi havia pensat. Es clar que sí! Ja tinc el tema.

Doncs heus ací que a Calonge passen tantes coses, tantes que ni les recordo, però qui les vulgui saber que compri LA VEU DE CALONGE que en sol portar algunes cada mes quan surt; cregueu que si no en porta més és perquè sembla que no n'estem enterats. Però jo't flic, que vos asseguro que d'ací endavant filarem més prim.

ARMANT JALEO

Quartetes soltes

Essent el projecte de les noves escoles, assumpte d'interès general i veient-ho així el cronista, no ha dubtat a enfrontar-se amb qui més verament podria facilitar-li'n detalls i aquest ha parlat:

¿...?

Si; les noves escoles és ja cosa palpable; quants treballs s'han portat a cap per la seva aprovació, han arribat a bon fi; ara solament el que ens interessa és que vingui a *La Gaceta*; una volta això lograt es podrà anar seguidament—ja que la necessitat ho demana—a obrir concurs pel començ de les obres, que han de transformar aquell rònc casal.

¿...?

Aquest retard a *La Gaceta* no cal que ens impacienti; el motiu és ben senzill: Segons es deixa veure, ha estat esgotat ja el pressupost d'aquest any destinat a escoles i, com sigui que se'ls presenta al front la construcció d'un bon nombre—totes elles ja aprovades—els caldrà obtenir nova subvenció, abans que publicar l'aprovació de totes aquestes, entre elles les nostres.

—¿...?

Certa opinió mostra la desconfornitat en que la nova construcció s'emplaci sobre el que havia estat convent, però van marcadament equivocats. De segur que una volta vistos els plànols, canviarien de cri-

teri. L'estructura exterior quedarà totalment transformada; aquell aspecte antic i sever es convertirà en quelcom més alegre; els amples finestrals, les galeries cobertes, en fi, totes les seves línies respiraran modernitat.

¿...?

En quant a l'aspecte interior, no deixarà de mancar-hi tota perfecció: Sis grups compondran les aules, tres per a nois i altres tants per a noies; els tres de planta baixa, compondran les escoles de nois amb la corresponent biblioteca, lavabos, robers, sala de professors, etc. L'entrada principal als baixos serà per la banda Nord, comunicant el vestíbul a les galeries de la part del migdia, on d'aquestes hi haurà l'entrada a les aules i demés locals. Una escala amb entrada per la banda superior Oest, donarà accés al primer pis de configuració igual als baixos, on estan els tres grups per a noies.

¿...?

Això de les tàpies circulars, és cosa no prevista en els plànols, per això no pot donar-se cap detall. Una volta enllestit el més important, podrà parar-se esment en aquestes coses secundàries, però no estarien malament uns retxats de ferro que donguessin més vista als jardins que rodejaren l'edifici.

¿...?

Molts també han trobat exagerades les 50.000 pessetes de compra del vell convent, però no ho és tant si es té en compte que segons unes clàusules testamentàries, 10.000 pessetes d'aquestes passen al fons de la vila i els rèdits que esdevinguin de les restants 40.000 pessetes, seran emprades en obres benèfiques també a Calonge. Així és que si bé ens desprenem d'aquesta suma, sabem que ens beneficiarà i atenent a aquests fins benèfics, podem entreveure l'esperança de certs projectes que, pel benestar nostre cal pensar, però que al nomenar-los no lligaria ara amb l'objecte que ens interessava.

—Així és; i grans mercès.

Ens pararem breus moments al carrer d'Enric L. Roura, ja que aquest ens ofereix certa particularitat que fa destacar-lo dels altres i digne també per la seva originalitat de dedicar-li aquests renglons.

Allà per aquells llunyans dies de la festa de l'arbre en que encara nosaltres—petits estudiants—dotàvem de ses primeres gales a la nostra Plaça de la Concòrdia, plantant-hi les acàcies que avui ja en plena esplendor ens atrauen vers la seva ombra en els dies de forta calitja estiuenca, es plantava també aquest arbre en tot el llarg del carrer d'Enric L. Roura.

Durant uns anys anaren complint el seu desenvolupament, però si ara es para esment es veu una curiosa transformació: Comença en primer lloc el veí Sitges i les acàcies plantades davant el seu domicili, foren substituïdes per uns arbres fruiters, dos cirers i un cerver; els primers en plena frondositat ja hem vist balancejar-s'hi a son temps els pinjorrells apinyats quina vermellor absorbeix la mirada a xics i grans convidant a provar la seva dolçor.

Els altres veïns que segueixen han anat un darrera l'altre efectuant idèntica operació: uns quants cirers, uns til·lers, unes moreres i un cerver li donen la més bonica varietat.

La major part d'aquests arbres no han donat encara sos fruits; més deixem transcórrer un quant temps; que els cirers s'engalanin amb la temptadora fruita, les moreres i cerres caiguin de llurs branquillons; el til·ler embaumi l'espai amb tanta floresta i llavors no serà gens estrany que per embellir els seus carrers altres veïns adoptin aquest sistema.

CLARIÓ

RESSONS

La família Gumà, que tenia instal·lada una sabateria al carrer d'A. Guimerà, ha marxat de nostra vila, domiciliant-se a Palafrugell, on ha obert un establiment del mateix ram.

Enriqueta Castelló (Maquilla), ha comprat l'establiment que deixa En J. Gumà, continuant amb la venda de calçat.

Hn sigut demanada en prometatge la ma de la gentil senyora Pepeta Armengol, pel distingit jove En Josep Margarit, director de nostre periòdic. Els felicitem de tot cor.

Després de breus rumors, es confirma la nova de que ha sigut comprat el terreny que ocupen les cales de Roques Planes, Roca del Paller i Cala del Forn, per a construir-hi un sumptuós xalet. En l'actualitat s'està treballant en la construcció d'un pou. Ignorem de moment qui és el ric propietari.

Hem tingut la desagradable nova de que el senyor Patrici Clara ha sofert una greu malaltia. Sortosament fa poc se'ns ha dit que millorava. Li desitgem un prompte restabliment.

Sabem que el veí senyor Lluís Vidal, fa treballs en recollir firmes per tal d'adreçar un prec a l'Ajuntament a fi de que aquest faci els possibles de privar que sigui tancat el pas al públic que porta a les cales de Roques Planes, Roca del Paller i Cala del Forn, pel propietari que intenta edificar aquelles pinedes.

Preguem a l'Ajuntament, procuri portar a cap l'edificació d'un

plànol d'urbanització de la muntanya que va de la Torre Valentina a la cala d'en «Cristo», a fi de subjectar als respectius propietaris, en l'intent d'edificació, al referit plànol. Es cosa que no cal dormir-hi, puix del contrari, tots els calongins ens veuríem privats de les bel·leses de nostra costa brava.

Durant els dies de Setmana Santa, es celebraren funcions religioses en l'església parroquial amb sermó, que foren corregudes.

El diumenge de Pasqua celebraren la Comunió Solemne, un considerable número de nens i nenes, veient-se l'església plena de fidels que contribuïren a l'esplendor d'aquest acte.

Per les festes de Pasqua hem tingut el gust de veure entre nosaltres, els senyors Pere Rosselló, Josep M.ª Vilaseca, nostre company Sixte Palet, Crisòstom Pla, Pons Ragolta i senyora, família Duran i Abadal, família Molla, Bassas i els joves Joan Vidal, Joan Juanola i altres que sentim no recordar.

Amb motiu de les obres de reconstrucció que estan fent en son domicili, passen alguns dies a Calonge el senyor Rafel Llorens i esposa.

Sabem de font autoritzada que van a iniciar-se els treballs corresponents a la II Volta Ciclista, i que enguany hi hauran nombrosos i molt valuosos premis. Valents minyons! a preparar-vos per aquesta volta ciclista que tant d'èxit va assolir l'any passat.

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastilles
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

FARMACIA

RELAT DE SALVADOR

Pi i Margall, núm. 14

CALONGE

H. Vilaseca de Casademont

Merceria i Novetats

P. República

CALONGE

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL: PELAYO, 42 = BARCELONA

Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella,
Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols,
Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de
Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

Llibreria Pere Clara

CENTRE DE SUBSCRIPCIONS

PL. REPUBLICA

CALONGE

CONFITERIA I QUEVIURES

LL. ISERN

Angel Guimerà, 4

CALONGE

J. BARCELÓ-F.ª d'aglomerats-CALONGE